

PLANTILLA per escriure EL RELAT- Premi LLEGIM CIÈNCIA - Curs 2014/15

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot**. Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot**. Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 1 - 3r d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

---

Dimecres 14 de març del 2050. Barri ric de Barcelona.

Estic assegut en una butaca incòmoda, amb un disseny massa modern per al meu gust, dins una sala àmplia decorada d'una manera innovadora. Estic en la posició perfecta per poder mirar la gent que passeja pel carrer. Sempre m'ha agradat fer això. M'agrada poder observar la manera única que té cada persona de moure's, com cadascú parla i somriu d'una manera totalment diferent, l'estil a l'hora de vestir i les diferents modes que apareixen cada cinc minuts. Porto 85 anys fent això, i la veritat, és que la societat ha canviat molt.

Des que visc a la casa de la meva filla a la ciutat, he pogut notar el gran avanç que ha fet la tecnologia i la ciència (a part de tots els canvis que hi han hagut a l'hora de vestir, parlar, menjar. Sembla mentida que coses tan bàsiques canviïn tant...). No sé si això és una cosa bona o dolenta. Suposo que per una banda, ha estat un gran canvi positiu en molts aspectes però, per l'altra, la gent s'està acostumant massa als aparells tecnològics i a no poder viure sense ells. Mirant la gent, m'adono que el 90% d'ells està utilitzant un "esmarfon", o alguna cosa així; això ja fa uns quants anys que ocorre, però cada vegada va a pitjor. Cada cop inventen noves coses que són avenços, sí, però no em sembla convenient que tothom hagi de tenir un exemplar de cada nou invent. Crec que la societat s'està equivocant.

Ara mateix, la meva filla i el meu gendre m'acaben de dir que seran pares. Per quarta vegada. M'han enganyat, ells no seran pares. Portaran una criatura al món, sí, però ells no li canviaran els bolquers, ni es despertaran per les nits quan plori, ni el renyaran quan faci una malifeta. Tota la part més cansada de ser pares la farà el robot que ja ho va fer amb els meus altres tres néts. Els seus pares biològics només li compraran més coses amb pantalla, algun cop l'abraçaran, però, les millors abraçades van després que els renyin. Això els afecta, als nens. Tant bon punt arriben a casa de l'escola agafen els seus aparells, s'estiren al sofà a conjunt amb la butaca en la qual estic assegut, i s'hi poden passar tota la tarda. Cal afegir que a l'escola també utilitzen aparells com aquells, i estranyament els fan escriure a mà.

No m'agrada això. Jo crec que un nen ha de ser criat per una persona humana, no per un robot sense sentiments. Ha de jugar amb joguines, anar amb bici i fer les coses que feien els nens petits fa unes dècades. Com a mínim, per ara, hi sóc jo i puc fer una mica de pare en cada moment, però em fa llàstima pensar que en el moment que mori no tindran una persona que els renyi, ni que els abraçi, ni que els ensenyi a fer piràmides de cartes. La meva filla diu que estic "xapat a l'antiga", però jo crec que els nens, en un futur, m'ho agrairan.

Pseudònim: Ram